

SKÆBNE BÆLTET

Et gribende Kunstner-Drama
fra det moderne Paris.

Arrangementet efter Balestrieri's
verdensberømte Atelierbilleder.

Et Forspil, 4 Dage og et Efterspil.

Dansk Kunst-
Film

Hovedpersonerne:

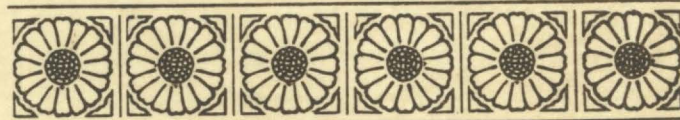
Ravaud, blind Organist.

Jeanne, hans Hustru.

Anatole, hans Elev.

Léon, Maler.

Ali Baba,
en østerlandsk Gadesælger.

Skæbne-Bæltet.

Kunsthilm i et Forspil, 4 Dage og et Efterspil.

„Skæbnebæltet“ er bygget over Balestrieri's af Titusinder kendte Atelierbilleder, — først og fremmest det mærkelige og stemningsfulde Aftenbillede „Beethoven“, hvor især 3 Skikkelser har præget sig i saa mange Sind.

I Forspillet sidder en ung Mand og hans Veninde i et hyggeligt Hjørne.

Samtalen er gaaet i Staa, hver sidder i sine egne Tanker. Saa siger hun:

„Fortæl mig en Historie!“

„En Historie? — Om hvad?“

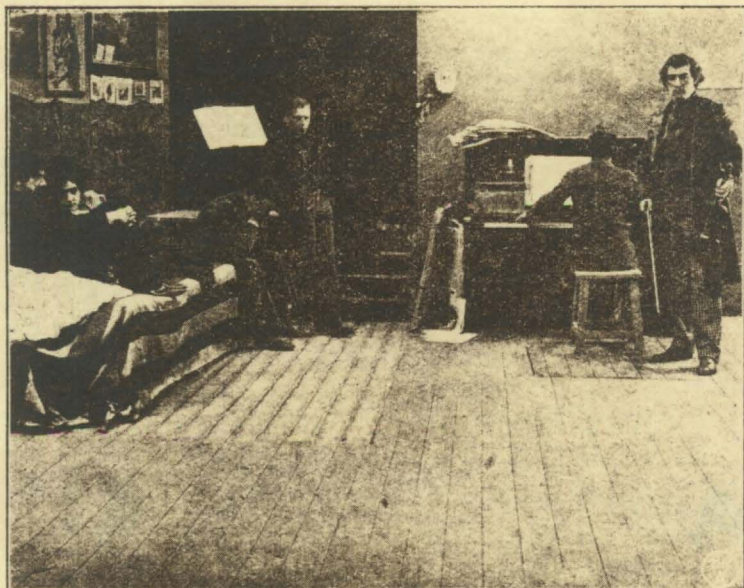
Hun ser sig om i Stuen, og hendes Øjne falder paa „Beethoven“-Billedet, som hænger over hans Hoved.

Han smiler, ser lidt paa Billedet, sætter sig saa ved hendes Side og fortæller:

„Det var i Paris — — —“.

Nu forsvinder Stuen, kun Billedet bliver tilbage og begynder at leve, og i det følgende ser vi, hvorledes Ulykken slaar ned over den blinde Musiker Ravaud og hans Hustru Jeanne.

Ravauds unge Elev, Anatole, har længe haft Mistanke om, at Jeanne elsker Maleren Léon. Da han faar denne Mistanke bekræftet, bebrejder han Léon, at han vil bedrage et Menneske, som ikke kan se. I en lille Café bliver Léon og Anatole Vidner til, at en lumpen Fyr stjæler fra en gammel, blind Mu-

Musik i Atelieret.

sikant, og Anatole slynger da Léon sin Beskyldning i Ansigtet: „At stjæle fra en Blind!“

Léon og Jeanne er alt andet end lykkelige, og da Ravaud og Anatole næste Formiddag er gaaet hen i den Kirke, hvor Ravaud er Organist, og hvor han giver Anatole Undervisning, begiver Jeanne sig hen til Léon; de bliver enige om at skilles, — Léon skal rejse bort, men endnu en Gang skal hun komme og sige ham det sidste Farvel.

Søndag Morgen, da Ravaud og Anatole atter er i Kirken, skal hun komme.

Men forinden har Ravaud foræret sin Hustru et gammelt Sølvbælte, som han har købt af en østerlandsk Gadesælger, Ali Baba, der ved Handelens Afslutning har forklaret Bæltets hemmelige Tegn.

Ved Barnets Seng.

„Det er et Skænebælte“, fortæller Ali Baba, „og dets Spaadom lyder:

Trofaste Lænder
jeg blidt omspænder!
Naar Bølerhænder
jeg om mig kender,
jeg Døden sender“.

Spaadommen prenter sig dybt ind i Jeannes Sind, og da hun Søndag Morgen kommer til Léon, og denne lægger sin Arm om hendes Liv, farer hun sammen, tager Bæltet af, viser gysende Léon de hemmelige Tegn og forklarer ham deres Betydning.

Afsked!

Léon smiler og kaster Bæltet fra sig, — hun vil da ikke lade sig skræmme af den Slags Overtro.

Men Jeanne er urolig og angst, og da Ravaud og Anatole kommer for at fortælle Léon, at et af ham malet Billede, som forestiller Ravaud ved Orglet, og som har gjort stor Lykke paa Udstillingen, er købt af

Kirkens Kor, da bliver det da just Skæbnebæltet, som forraader Jeanne og Léon. Hans Hænder har hvilet paa det, og derfor skal Døden ramme hende.

Men først dræber Ravaud sig i sin grænseløse Sorg over at være blevet bedraget af den, han saa trygt stolede paa, og kun i sidste Øjeblik lykkes det

En uvelkommen Gæst.

Anatole at redde Barnet, som Ravaud vil tage med sig i Døden.

Efter Ravauds Død søger Léon og Jeanne at finde Lykken sammen, men Aftenen før de skal rejse bort, dør hun, dræbt af sin Angst og Uro, — eller er det maaske af det gamle Bæltes Spaadom?

„Saadan lyder Fortællingen“, siger den unge Mand til sin Veninde, idet han betragter det hemmelighedsfulde Billede; hun gyser, og han rækker sine Hænder frem imod hende, som knap tør se op paa den blinde

Skæbne-Bæltet.

Ravaud, der staar med Violinen hævet, eller paa den stakkels Jeanne, som angst og forskræmt gemmer sig ind til sin elskede Léon.

Arthur Dalin

Ödesbältet

Tragedi i 2 akter

En i verklighetstroga färger målad skildring af en blind musikers och hans otrogna makas lifsöden, i hvilka ödesbältets mystiska spådom kom att spela en afgörande roll.

Spådomen löd:

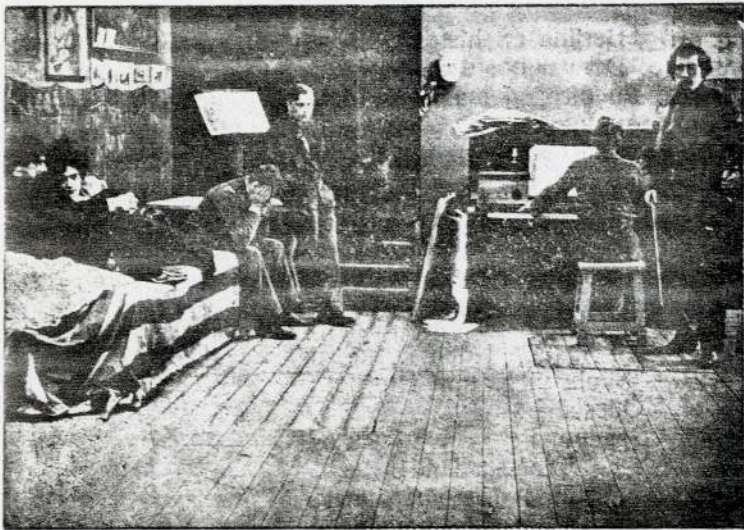
Trofasta länder
mildt jag omspanner.
Men när otroshänder
om mig jag känner
döden jag sänder.

Och spådomen gick äfven i uppfyllelse.

AFDELNINGARNA:

1. "Berätta en historia för mig."
2. "Det var hos den blinde musikern Ravaud i Paris."
3. En otrogen maka.
4. Anatole har i afton fått visshet om Leons och Jeannes falskhet.
5. En österländsk gatumånglare Ali Baba.
7. På krogen.
8. En blind gatusångare.
9. En skurk ämnar stjäla från den blinde.
10. Besträffad.
11. "Ja, hvad tycka herrarna, att stjäla från en blind."
12. En lektion i den kyrka, där Ravaud är organist.
13. "Skola vi gå upp i tornet.
14. Ödesbältet.
15. Spådomen:
Trofasta länder
mildt jag omspanner.
Men när otroshänder
om mig jag känner
döden jag sänder.
16. "Vi måste skiljas, Leon."
17. Förberedelser till utställningens öppnande.
18. " — — att stjäla från en blind."
19. Leons tafla gör lycka.
20. Söndag morgon.
21. På väg till kyrkan.
22. Leon vill resa för att söka glömma.
23. Ett oangenämt möte.
24. Hennes blinde far ser henne ej.
25. Det sista mötet.
26. Vid kyrkan.
27. "Vi gå genast och tala om nyheten för Leon."
28. Hennes make kommer.
29. Hon smyger sig ut.
30. Misstankar.
31. Det ödesdigra bältet.
32. Krossad lycka.
33. Ravauds död.
34. En månad senare.
35. Ravauds död har förenat Leon och Jeanne.
36. Den sista aftonen i hembygden.
37. — — jag döden sänder.
38. En vision.
39. Död.
40. Och sålunda gick bältets spådom i uppfyllelse.

Beethovenstaflan.

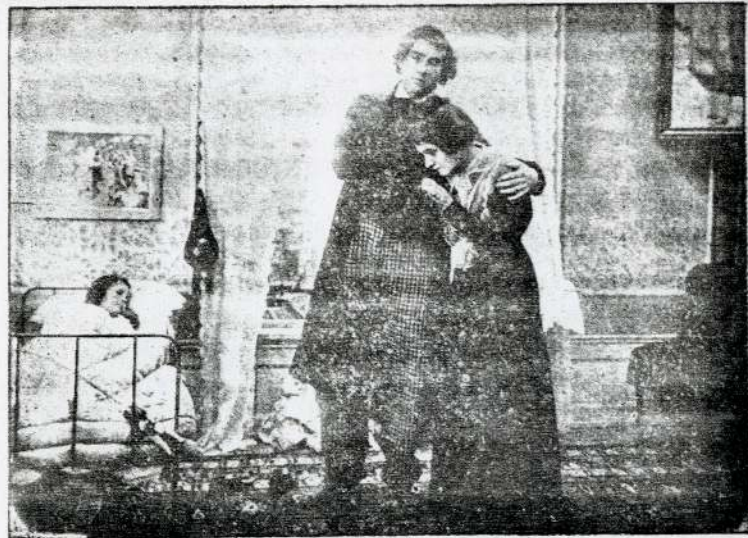
ÖDESBÄLTET

EN ung man sitter med en väninna i ett förtroligt samtal. Så tystna båda, hvar och en försjunker i sina egna tankar. För att bryta tystnaden säger hon slutligen: "Berätta en historia för mig." — "En historia, — om hvad?" Hon ser sig omkring i rummet, hvarvid hennes blickar falla på "Beethovenstaflan", som sitter ofvanför hans hufvud.

Han småler, ser litet på taflan, sätter sig vid hennes sida och berättar: "Det var i Paris . . ."

Nu försvinner rummet och blott taflan blir kvar, som börjar att lefva.

Vi se, hur olyckan drabbar den blinde musikern Ravaud och hans hustru Jeanne. Ravauds unge elev, Anatole, har länge misstänkt att Jeanne älskade porträttmålaren Leon. Slutligen får han bekräftelse på sina misstankar och förebrår målaren, att han vill bedraga en människa, som ej kan se.

Den blindes tröst.

På ett kafé blifva Anatole och Leon vittnen till, hur en skurk utkastas, då han försöker bestjäla en blind. Och Anatole säger med eftertryck åt Leon: "Att stjåla från en blind!"

Leon och Anatole äro allt annat än lyckliga. Då Ravaud och Anatole en förmiddag begifva sig till kyrkan, där Ravaud är organist, och där han gifver Anatole lektioner, smyger sig Jeanne till Leon. Där beslutade att skiljas, Leon skall resa; dock än en gång skoldes råkas för att säga farväl. På söndagsmorgonen, då Ravaud och Anatole åter äro i kyrkan, kommer hon. Men dessförinnan har Ravaud förärat sin hustru ett gammalt silfverbälte, som han köpt af en österländsk gatumånglare, Ali Baba, som därvid förklarar bältets hemliga innebörd. "Det är ett ödesbälte," säger Ali Baba, "och dess spådom lyder:

Trofasta länder
mildt jag ompänner.
Men när otroshänder
om mig jag känner
döden jag sänder.

Spådomen gör ett djupt intryck på Jeanne och då hon på söndagsmorgonen kommer till Leon och denne

En otrogen hustru.

Brusten lycka.

Ödesbältet förräder allt.

» — — jag döden sänder.»

fägger armen kring hennes lif, sliter hon sig lös och omtalar rysande bältets spådom. Leon skrattar blott åt detta, men Jeanne är fortfarande orolig.

Plötsligt störas de båda af ett besök af Jeannes make och Anatole. Ravaud ser henne ej, Anatolé vill ej se henne, han vill ej krossa den blindes enda lifslycka, men ödesbältet skonade ej.

Den blinde Ravauds händer beröra ödesbältet, som ligger på bordet. Med ens förstår han, hvad han ej kan se. Hon, som hade ersatt hans ögons ljus, hade alltså svikit honom. Hans enda lifsintresse var förlorat för honom. Tungt stapplar den blinde musikern ensam därifrån. Hans väg är till kyrkan. Han klättrar upp i tornet med sitt barn, som han vill taga med sig i döden. I sista ögonblicket lyckas det dock Anatole rädda barnet, men Ravaud kastar sig ned för tornet och är redan död, då hans brottsliga maka gråtande kastar sig ned öfver honom.

— — Ravauds död har förenat Leon och Jeanne, men deras lycka blef ej långvarig. En annans händer hade berört ödesbältet och då sänder det döden.

Aftonen innan Leon och Jeanne vilja lämna orten ser Jeanne i en vision sin man framför sig. Hon uppgifver ett gällt skrik ock segnar död ned. Ödesbältets spådom har gått i uppfyllelse.

— — "Så lyder sägnen," säger den unge mannen till sin väninna, i det han betraktar taflan på väggen. Hon ryser och fattar hans händer utan att våga se upp till den blinde Ravaud med violinen i handen eller på stackars Jeanne, som darrande gömmer sig intill sin älskade Leon.

